

[Arbejdsministeren.]

støtte til politisk arbejde falder ind under de faglige organisationers naturlige og traditionelle virksomhed. Dette synspunkt er efter min opfattelse rigtigt. Jeg mener, at det politiske arbejde er en afgørende del af den faglige virksomhed, der foregår i organisationerne. Jeg tænker her bl. a. på det arbejde, organisationerne udfører i forbindelse med forberedelsen og administrationen af lovgivningen på en lang række områder, deres deltagelse i f. eks. uddannelsesråd, arbejdsmarkedsnævn, råd, der beskæftiger sig med arbejdsmiljøproblemer, og på mange andre felter, hvor organisationerne aktivt er med i det politiske arbejde. Vi har det oven i købet sådan her i landet, at de faglige organisationer, arbejdsmarkedets parter, i vid udstrækning er med til at administrere den arbejdsmarkedslovgivning, vi kender her i landet.

Hvad jeg her har sagt om organisationernes ret til at ordne deres egne anliggender, er også helt i overensstemmelse med de internationale forpligtelser, vi har påtaget os på dette område. ILO-konventionen fra 1948 om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig, som Danmark har ratificeret, fastslår organisationernes ret til at ordne deres egne anliggender. Også her vil jeg gerne tillade mig at citere konventionens artikel 3, hvori der står:

„1. Arbejder- og arbejdsgiverorganisationer er berettiget til selv at udarbejde deres love og bestemmelser, til i fuld frihed at vælge deres repræsentanter, til at ordne deres administration og virksomhed samt til at udforme deres programmer.“

Og så siger man i stk. 2 i denne konvention:

„De offentlige myndigheder skal afholde sig fra enhver indblanding, som kan begrænse denne ret, eller som kan hæmme organisationerne i deres lovlige udøvelse heraf.“

Efter konventionen skal arbejdere og arbejdsgivere i lighed med andre personer eller sammenslutninger ved udøvelsen af de i konventionen hjemlede rettigheder respektere den nationale lovgivning. Det betyder selvfølgelig ikke, at lovgivningsmagten så skal kunne gribe ind i organisationernes formål og normale virksomhed

på en sådan måde, at den beskyttelse, der ligger i konventionen, bliver indholdsløs. Derfor vil jeg gerne oplyse, at i konventionens artikel 8, stk. 2, som jeg også vil tillade mig at citere, står der følgende:

„Den nationale lovgivning må ikke svække de ved nærværende konvention hjemlede garantier og ej heller anvendes på en sådan måde, at de omhandlede garantier forringes.“

Det synes jeg er klart og tydeligt nok, og jeg skal ikke sige mere om lovforslag nr. 4 og lovforslag nr. 31.

Lovforslag nr. 32, der er fremsat af kristeligt folkeparti og det konservative folkeparti, er også en gentagelse af tidligere lovforslag, der har været indgående debatteret her i folketinget. Forslaget retter sig mod indgåelsen af de såkaldte eksklusiv-aftaler, det vil sige aftaler, der går ud på at give medlemmer af den faglige organisation, der har indgået overenskomst, enten en eneret eller en fortrinsret til det arbejde, der er dækket af overenskomsten.

Herom vil jeg gerne sige, at retten til at indgå eksklusiv-aftaler er en accepteret bestanddel af det arbejdsretlige system, vi kender her i landet, og som virker godt, som har virket godt, ja, vel bedre end i de fleste andre lande, vi naturligt kan sammenlignes med.

Det ses jo også af, at det af parterne selv opbyggede fagretlige system i vidt omfang har overflødiggjort lovgivning på området.

Forholdet er netop det, at de meget få arbejdsretlige love, vi har, hviler på det af parterne selv etablerede arbejdsretlige system. Jeg vil da gerne understrege, at sker der nedbrydning af dette system, bliver i virkeligheden den eksisterende lovgivning uden noget reelt indhold, og vi kommer til at stå i en situation uden retsregler på dette meget vigtige område, og det kan få meget farlige konsekvenser.

Jeg synes nok også, at lovforslaget er udtryk for en så temmelig firkantet holdning til problemerne. Det må for det første ikke glemmes, at de aftaler, forslagsstillerne nu ønsker forbudt, jo ikke indgås på den store del af arbejdsmarkedet, der er dækket af Dansk Arbejdsgiverforening og LO. Man afslutter ikke på dette område overenskomster med eksklusiv-aftaler. Det, der på hele dette altdominerende område træf-